Bir Kayıkta Üç Kaçık - 5

Burhan Amca

«Eveeet! Şu halde başlayabiliriz» diyerek döndü Ahi, «Yenal, Sen şimdi içeriden bir kâğıt ve kalem getir bakalım. Nelere ihtiyacımız var, şunların bir listesini yapılım.»

Ses etmedim. «Peki.» diyerek kalktım.

Odam üst kattaydı. Daha kolay olacağı için, âdetim olmamasına rağmen babamın zemin kattaki çalışma odasına girdim. Küçük bir not kâğıdı ile bir tükenmez kalem alıp döndüm.

Ahi'nin gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. «Yahu sen ne yapıyorsun?... Bir sürü şey listeleyeceğiz. Bu kâğıt yeter mi? Şöyle bloknot gibi bir şey yok mu?»

«Peki bakarım.»

Bir kez daha gittim babamın odasına. Bloknot gibi bir şey var mı diye bakındım, ortalıkta görünmüyordu. Zaten olsaydı ve alsam belki kızardı babam; neme gerek. Masasının çekmecesini çektim istemeye istemeye. Tamam, orada kullanılmamış parşömen kağıtları vardı. İki tane çekip aldım. Buna bir şey demezdi herhalde, farkına varsa da.

Ahi, hâlâ memnun olmamıştı.

«Peki ama yazmak için buna bir altlık falan gerek.»

Lâ havle ve lâ kuvvet... «Peki. Bakarım.»

Babamın odasında altlık gibi bir şey yoktu. Kocaman bir ciltli kitap çekip aldım raftan ben de.

«Bununla idare edebilir misin?»

«Tamam, gel otur» dedi de demesi yetmedi.

«Bak şimdi, bu kalem olmaz. Kurşun kalem kullanalım. Belki bazı şeyleri değiştiririz ya da çıkarırız. Karalama yapmayalım.»

Ona da peki... Kurşun kalem... Babamın odasında kurşun kalem göremedim. Belki vardı ama daha da karıştırmak istemedim.

Seslendim: «Burada kurşun kalem yok. Yukarı çıkıp bakacağım.»

«Peki ama çabuk ol. Bekliyoruz.»

Tam merdivene doğru yürüyordum ki, Ahi'nin sesini duydum arkamdan yetişen: «Kurşun kalemin ucu iyice sivriltilmiş olsun. Hatta iki tane getir. Bir de silgi getirmeyi unutma sakın. Yumuşak!»

Ahi işte... Sanırsınız ki her işi o yapıyor. Kendisine sorarsanız öyledir de. Ağırlığını başkalarının omuzlarına yüklemeyi alışkanlık edinmiştir.

Odamdan kurşun kalem ile silgi almak üzere merdivenleri tırmanırken, birden aklım çocukluk günlerime kayıverdi. Bir olay hatırladım. Konumuzla ilgisi yok. Hem anlatması biraz uzun sürecek ama katlanırsınız artık.

Katlanın, çünkü bana hayli komik geliyor bu olay; trajikomik… Bakalım siz ne düşüneceksiniz?

Eskiden (eskiden dediğim birkaç yıl önce) bizim bir komşumuz vardı: Burhan Amca ile karısı Hayrünnisa Teyze. Üç çocukları vardı: Sedat, Aysel ve Selçuk. Sedat benden iki yaş kadar büyüktü. Ben Aysel ile yaşıttım ama o kız olduğu için Sedat ile arkadaşlık eder oynardık daha çok; basketbol falan. Aysel ile aramızda komşuluktan başka hiçbir şey geçmedi. Selçuk ise benden birkaç yaş küçüktü; arkamızdan koşturup dururdu.

Sık sık evlerine gider gelirdim. Sedat da bize gelip giderdi.

Sonra onlar başka bir yere taşındı. Evi bir müteahhide verip, yerine dört katlı kocaman bir apartman yaptırdılar. Yazık olmuştu bahçedeki o güzelim meyve ağaçlarına; hele o mandalinalara ve yarım asırlık incire. Çiçekler de cabası; bizimkilerden daha güzeldiler oysa.

Konumuz bunlar değil, Burhan Amca…

Şimdi o Burhan Amca var ya... Sanırım onun adının iki orta harfini yanlış yere koymuşlardı. Çünkü adam hemen her gün evin içinde bir buhran yaratırdı. Saymakla, anlatmakla bitmez çıkardığı olaylar.

Bir Pazar günü onların evindeyim. Hava yağışlı, içeri kapandık. Sedat ile satranç oynuyoruz. Hep ben kazandığım için sorun yok!

Burhan Amca, nereden aldı ya da bulduysa kocaman, ağır ve camlı bir çerçeve içinde sulu boya mı ne, bir tablo getirmiş eve; tutturdu bu salonun duvarına asılacak bugün diye.

Hayrünnisa Teyze resmi pek beğenmediyse de kocasının isteğini kıramayıp, itiraz etmedi ama «Yarın birisini çağırır, astırırız.» diye olmayacak bir lâf çıkıverdi ağzından.

Burhan Amca o anda kıyameti kopardı. Dedim ya, buhran.

Vay efendim, ne demekmiş? Ötesi bir resim asmak için birisini mi çağıracaklarmış. Sanki o beceremez miymiş? Sanki o birisi kendinden daha iyi mi yaparmış? Şimdi, hemen, iki dakikada asıverir, bitermiş.

Sırtını dönüp Hayrünnise Teyze'ye ceketini çıkarttırdı. Aysel'e seslendi: «Kızım git aşağıdan bodrumdan benim tamirat kutusundan bir çivi al gel.»

Aysel tam bodruma inmek üzere gözden kaybolmuştu ki bu kez «Selçuk, koş ablanın arkasından.» diye seslendi. «Ona de ki, buraya en az on santim boyunda çivi gerek. Bu tablo ağır. Taşımaz.»

Haydi Selçuk da bodruma.

Sıra kimde? Sedat'ta.

«Sedat, benim çekicim nerede?»

«Ben ne bileyim baba? Tamirat kutusundadır herhalde.»

«Tamam, koş o zaman. Aysel çekici de getirsin.»

Sedat da çekicin peşine koşunca, ortada emir verilecek bir tek ben kalmıştım. Bizim satrancın da canına okunmuştu çoktan.

«Yenal evlâdım, Sedat'ın odasına çık. Orada, rafın üstünde şöyle uzunca bir cetvel olacak. Onu kap getir. İki yandan ölçelim de eğri olmasın.»

Tam ben de talimatı almış giderken, Burhan Amcanın seslendiğini duydum. «Hayrünnisa... Hanım... Bizim merdiven neredeydi? Yok, dur hatırladım, bahçede. Hem zaten o büyük gelir buraya. Yağmur da var; ıslanmıştır. Şimdi bir de içerisini ıslatmayalım. İyisi mi sen bana mutfaktaki tabureyi getir; bakalım onunla uzanabilir miyim?»

Hayrünnisa Teyze hayli tombuldu. Telaş etse de ağır hareketleri. O mutfağa gidip tabureyi getirene kadar biz emirlere uygun olarak görevlerimizi bitirmiştik.

Bize göre öyleydi. Burhan Amca getirdiklerimizi beğenmemişti.

«Sedat oğlum, şu kız kardeşine söyle, ölçü öğrensin. Ne dedim ben?... On santimlik çivi olacak. Bu ne böyle?... O beceremeyecek bu işi. Hemen sen in aşağı; şöyle irice bir çivi getir oradan bana.»

Sedat bir kez daha bodruma inerken benim getirdiğim cetveli aldı eline. Duvara bir baktı. Şöyle kafadan bir ölçtü. Sonra «Bu cetvel olmaz, kısa kalır.» dedi. Hayrünnisa Teyze'ye döndü. «Yahu hanım, senin şu dikiş kutusunda bir mezure vardı değil mi?»

Hayrünnisa Teyze'nin «Evet var. Ne olacak?» gibi sözler etmesine gerek mi vardı! Tombalak vücuduyla basamakları tırmanmaya başladı yukarıdan mezureyi getirmek için.

O mezurenin peşineyken, Sedat elinde bir seri çivi ile çıkageldi. Çeşitli boylardan seçmişti ki hangisini isterse onu kullansın babası.

Burhan Amca içlerinden birini beğenip, «Tamam, bu olur.» dedi, «Ötekileri götürebilirsin.»

Yani şimdi ötekiler de kalsa ne olur?

Kim bilir! Burhan Amca'nın ne düşündüğü sorulmazdı. Sadece ne diyorsa o yapılırdı.

Sedat yine bodruma inerken, Burhan Amca Aysel'e bir çıkıştı ki bildiğiniz gibi değil.

«Kızım senin hiç kafan çalışmıyor mu? Hiç bu çivi bu küçücük çekiçle çakılır mı?»

«Herhalde çakılmaz baba.»

«O halde?»

«Daha büyük çekiç gerek.»

«Neden getirmedin o zaman?»

Aysel'in şimdi babasına "Benim getirdiğim ilk çiviye uygundu bu çekiç." gibi bir lâf etmesi gerekirdi ama ses etmeden o da bodrumun yolunu tuttu bir kez daha.

Hayrünnisa Teyze oflaya puflaya merdivenden iniyordu; elinde dikiş mezuresi. Bu sırada Burhan Amca Selçuk ile bana talimat geçmişti; resmi asacağı yerin altındaki küçük büfeyi yana çekelim de uzanması kolay olsun diye…

Merdivenden inerken bu talimatı işiten Hayrünnisa Teyze telâşla seslendi: «Aman durun. Orada kristal bardaklar var.»

Burhan Amca «Yani sen de ömürsün Hayrünnisa.» dedi karısına. «Ben sana ne dedim?... Resmi buraya asacağız demedim mi? Altında senin bardakların varmış. Onu şimdi söylüyorsun. Önce bardakların oradan kaldırılması gerektiğini de ben mi düşüneceğim yani?»

Hayrünnisa Teyze mezureyi fırlatır gibi kocasına atıp, bodrumdan dönmüş olan Aysel'e işaret etti. Ana kız, büfeyi boşaltmaya giriştiler.

Sedat kocaman bir çekiç getirmişti. Balyoz gibi bir şey. «Aferin! İşte bu olur.» dedi Burhan Amca.

Bu ev de iyiydi ha!... Marangozhane gibi. Ne ararsan var.

Büfedeki kırılacak eşya boşaltılınca yana çektik Selçuk'la.

Savaş alanı açılmıştı.

Bu arada şunu sorabilirsiniz: "Selçuk küçük olduğuna göre, büfeyi yana çekme işine niçin Sedat yardım etmemişti?" diye…

Edemezdi. Herkes kendisine verilen işi yapardı.

Komutan, saldırı hazırlığı için emrini verdi: «Selçuk... Yerleştir şu tabureyi şuraya bakayım. Hayır, oraya değil. Şöyle biraz şu yana. Tamam. Orası iyi!»

Burhan Amca tabureye çıkmaya yeltendi ama sallanıyordu. Bir ayağı kısaydı galiba. Yer mi eğri diye çevirtti. Olmadı; aynı.

Aysel yardım etti babasına çıkabilsin diye.

Komik bir manzara oluşmuştu!

Duvarın dibinde oynak bir tabure; üzerinde yüzü duvara yapışık bir durumda, arkası bize dönük Burhan Amca.

«Yani şimdi siz benim burada bu durumda nasıl resim asmamı bekliyorsunuz, bir türlü anlamıyorum.» diye şikayet etti. «İndirin beni buradan.»

Çıkmak kolaydı; inmek zor. Aysel ile Hayrünnisa Teyze inmesine yardım ettiler ama az kalsın yere kapaklanacaktı o koca vücuduyla.

«Tabureyi öyle duvarın tam dibine değil, biraz daha geriye koymalıydın.» diye çıkıştı Selçuğa. O da sesini çıkarmadan biraz geri çekti çaresiz. Durup babasına baktı "Oldu mu?" der gibi.

Burhan Amca, «Hadi yapalım şu işi!» diyerek yine davrandı tabureye tırmanmaya; Hayrunnisa teyze ile Aysel her iki yanında, biri elinden sıkıca tutarken diğeri omuz verdi.

Çıktı çıkmasına da, tabure oynak. Burhan Amca sallanıyor bir o yana bir bu yana.

Durduğu yerden «Biriniz şunun altına bir şey sıkıştırın.» diye seslendi. «Düşüreceksiniz beni buradan.»

«Ne sıkıştıralım baba?» diye sordu Sedat safça.

«Onu da ben mi düşüneceğim yahu?... Bu evde her şeyi benim düşünmem gerekiyor zaten. Bul işte bir şey; tahta veya mukavva gibi. Çabuk ol. Düşersem sorumlusu sensin.»

Sedat kaptığı gazeteyi birkaç kez katlayıp taburenin kısa gelen ayağının altına tıkıştırdı. O gazete okunmuş muydu, okunmamış mı? Şayet okunmamışsa, sonradan yanacaktı Sedat.

Burhan Amca şöyle bir denedi sallantı kesildi mi diye.

«Tamam oldu. Şimdi biriniz bana bir kalem uzatın.»

«Kalem mi?» diye âdeta itiraz etti Sedat. «Ne işe yarayacak ki?»

Burhan Amca, olduğu yerde düşmemeye çalışarak yarım yana dönüp Sedat'ın yüzüne baktı tepeden. «Oğlum, çivi çakmadan önce yerini işaretlemek icabetmez mi?»

«Peki ama kalem bulmak için yukarıya çıkmam gerek benim şimdi. Sen orada bekle. Hiç kıpırdama.»

«Hayır, bekleyemem. Ben sirk hayvanı mıyım yahu burada böyle durup bekleyeceğim. Aysel... Hayrünnisa... Yardım edin bana, ineceğim. Zaten hiçbir şeyi ne zaman tam olarak yapabildiniz ki?»

Zar zor indi.

«Ceketimin cebinde kalem var.» dedi, «Nah şurada.»

Nah orada da, orası neresi?

Ceketini çıkardıktan sonra nereye bırakmış olduğunu unutmuştu. Ceket yoktu ortada. Herkes bu kez ceketi aramaya koyuldu.

«Yahu Hayrünnisa… Hanım… Sen çıkarmadın mıydı bu ceketi benim sırtımdan? Nereye koydun?»

«Tamam Burhan Bey, ben yardım ettiydim kolay çıkarasın diye ama sen aldın bir yere koydun.»

«Bir yere dedin. Nereye?»

«Bilmem.»

Uzatmayalım, az sonra anlaşıldı ki çıkardığında koltuğun üzerine atmış; kayıp arkasına düşmüş.

Sinirle cebinden tükenmez kalemini çıkardı. Şimdi elinde kalemle bir kez daha çıkacaktı tabureye.

Sedat, «Baba bak bu iyi olmadı. Yine sallanıyor. Düşersin. Bekle ben bahçeden merdiveni getireyim.» dedi.

«Elbette getireceksin.» diye yanıtladı onu Burhan Amca. «Zaten her şeyi ille de benim söylemem gerekiyor.»

Sedat bahçeden merdiveni getirmeye giderken, Burhan Amca da karısına talimat verdi: «Bu tabureyi kaldır artık.»

Bu arada ben kalemi de beğenmeyecek, "Bu olmaz Leke yapar. Kurşun kalem gerek. Neden söylemiyorsunuz?" diye de çıkışmasını bekliyordum ama öyle bir şey olmadı.

Tabure kalktı ama Sedat eli boş döndü.

«Baba o merdiven çok uzun. Duvara dayadık mıydı yetişemezsin. Buraya daha kısası gerek. Hiç olmazsa çift yanlısı.»

«Ben bunu baştan söylememiş miydim? Bu evde hiç kimse beni dinlemiyor ki...» Bana döndü. «Yenal, oğlum, hadi bir koşu sizin eve git. Sizde bir küçük merdiven varsa, al getir.»

«Yoksa?»

«Yoksa başka bir çaresini bulacağız. Hadi fırla.»

Fırladım.

Bizde üç basamaklı bir merdiven vardı. Epey de ağır sayılırdı ama emir yüksek yerden gelmişti. Çaresiz sırtlayıp getirdim.

«Hah, tamam.» dedi Burhan Amca. «Bakın size bir şey deyim mi? Aranızda işe yarar tek bir kişi var. O da bu Yenal işte.»

Pohpohlanmıştım. Koltuklarım kabardı.

Diyeceksiniz ki "Diğerlerine haksızlık edilmiyor mu?"

Elbette öyle oluyor ama o yaşta pek düşünülmüyor. Çocuk bencil.

Burhan Amca merdiveni duvarın önüne yerleştirmeyi başkasına bıraktı elbette. Yine karşısına geçerek hizaladı. «Şöyle biraz daha sola. Tamam.»

Merdivene çıktı ama kalemini almayı unutmuştu. Uzatmalarını istedi.

Kalem nerede?... Kalem nerede? Selçuk acaba tabureyle birlikte alıp götürmüş müydü diye mutfağa koştu; dördümüz salonun içinde dört dönüyoruz; kalem nerede? Kalem yok.

Bir başka kalem bulalım.

Hayır, olmaz, şimdi ille de onu ister.

Hayrünnisa Teyze birden «Burhan Bey, kulağının üstünde ya.» deyiverdi.

Burhan Amca elini atar atmaz azarlamaktan geri kalmadı: «Şunu baştan söyleseniz ya.»

Tam duvara işareti koyacaktı ki, bir şey hatırladı. «Hiç biriniz bana demiyor ki önce burasının ölçüsünü almak gerek. Sedat şu çerçevenin yüksekliğini bir ölç. Sonra da bana ver o mezureyi.

Sedat ölçüp rapor etti: «63 santim baba.»

«Tamam, şimdi de duvarı ölçeceğiz.»

Tavana kadar uzanıp mezurenin ucunu orada tutarak aşağı doğru bir ölçü aldı almasına ama bu kez çerçevenin yüksekliğini unutmuştu. Bir kez daha sordu Sedat'a. Sedat «63 santim» dedi. İnanmadı. Baştan ölçtürdü. Sonra mezure ile yine tavandan aşağı bir hesap…

Bütün bu işlemler arasında bu ölçülerin ne işe yaradığını bir türlü anlayamamıştım. Ne fark ederdi ki sanki?

Sonunda yerini belirleyip tam işareti koyarken kalemi düşürdü. Bu kez azarlayabileceği kimse yoktu. Kendi hatasıydı. "Elimden kalemi düşürttünüz." diyemezdi ya!

Aysel hemen atılıp, yetiştirdi ona kalemi.

Şimdi sıradaki aksiliğin ne olduğunu düşünmüşsünüzdür. Evet, bildiniz. Kalem yazmıyor. Neden yazmıyor? Yere düştüğünde tepesi yerinden çıkmış da ondan.

Sedat «Ben onu şimdi tamir ederim.» deyince, Burhan Amca «Bırak tamiratı. Şimdi beceremeyeceksin, iş yine bana düşecek.» dedi, Sen git, bir başka kalem getir.»

Dediği gibi yapıldı. Sonunda duvara bir işaret konabilmişti.

Kalemi Aysel'e, mezureyi Hayrünnisa Teyzeye uzattıktan sonra, bir eline çiviyi, ötekine çekici vermelerini istedi.

Selçuk çiviyi, Sedat çekici uzattı.

İşte çiviyi çakmaya hazırdı artık.

Hayır!

Çivi sağ elindeydi, çekiç solda.

«Yahu siz babanızın solak olmadığını bilmiyor musunuz?» diye haşladı her ikisini de.

Çivi ile çekiç el değiştirdi.

İşte şimdi hazırdı artık.

Fakat bu arada duvara koyduğu işaretin yerini kaybetmişti.

Haydaaa!... Yeniden başlandı. Çekiç ve çivi geri alındı. Mezure ile kalem verildi. Yeniden ölçüldü. Yeniden işaret kondu duvara.

Kalem ile mezure alındı; çivi ile çekiç verildi.

Burhan Amca çiviyi duvara, işaretin üzerine dayadı. Çekiçle olanca hızıyla bir darbe vurdu.

«Allah kahretsin!» diye bağırdı.

Ben çekici parmağına indirdiğini sandım ama hayır, galiba duvar çok sert gelmiş, bu nedenle çivi elinden uçup gitmişti.

«Haydi bakalım. Şimdi de çivi gitti.» diye söylendi keyifsizlikle. «Bulun şunu.»

Hep birlikte aramaya başladık. Kim bilir nereye sıçramıştı ki bulamıyorduk. Ta ki Sedat akıl edip, «Niçin arıyoruz sanki?» diyerek bir koşu bodruma inip, bir avuç yeni çivi getirene dek.

Bu kez çekicin çivinin üzerine inmesiyle birlikte çivinin eğrilmesi bir olmuştu.

«Bu çivide iş yok.» diye geri verdi Sedat'a.

İkinci çivi... O da eğrildi.

Üçüncü, dördüncü derken, bütün çivileri bitirdi.

Bana sorarsanız, Burhan Amca duvara çivi çakmanın yöntemini bilmiyordu; öyle sert değil, usul usul, küçük darbelerle vurmalıydı ama bunu ona söyleyemezdiniz çünkü ona göre kabahat ya çivilerde ya da duvardaydı.

Sedat yine bodruma inip birkaç çivi daha getirdi. Hayret etmiştim; ne kadar da çok çivi varmış bu evde diye.

Birbiri ardınca eğrilen çiviler, duvarın boyasını sıyırıp kısmen sıvayı dökmüş, orada âdeta bir oyuk oluşmuştu.

Ya konulan işaret?... O da çoktan yok olmuştu elbette.

Bu arada birkaç kez yorulduğu için merdivenden inip yine çıkmıştı Burhan Amca.

Tam aynı fasıl yeniden başlayacaktı ki, çekicini kaybetti.

«Allah aşkına nerede bu çekiç?» diye bağırdı. «Yahu, orada tam altı kişisiniz, suratıma bakıp duruyorsunuz. Size diyorum. Hangi cehenneme gitti bu çekiç?»

Farkındayım, bu anlatım artık komedi olmaktan çıktı; bir fars hatta vodvile dönüştü ama yaşanan olay böyle.

Çekici Selçuk buldu. Yana çektiğimiz büfenin arkasına gitmişti. Burhan Amca bu kez elinde çekiciyle merdivene çıktığında çivisi yoktu. Bereket Sedat hemen yetiştirdi ona yeni bir çivi de, bağırmasına fırsat kalmadı.

Kaç çiviyi eğdiğini hatırlamıyorum ama sonunda biri çakılmıştı.

Burhan Amca muzaffer bir edayla merdivenden aşağı inerken, Hayrünnisa Teyze'nin gözleri duvara takılı kalmıştı.

«Ne?» dedi Burhan Amca sertçe.

«Duvar... Yani biraz zedelenmiş gibi de!»

«Ben bilmiyor muyum sanki. Tabi zedelenecekti. Resim asacağız oraya. Altında kalacak.»

Şimdi sıra resmin çiviye asılmasına gelmişti de, resim nereye gitmişti acaba?

Aysel, ortadaki masanın öte yanında bulduğu ağır çerçeveyi oflaya puflaya getirirken, Hayrünnisa Teyze'nin yüzü allak bullaktı. Belli ki hiç de hoşlanmamıştı ne o tablodan, ne o tablonun oraya asılmasından ne de asılış tarzından.

«Umarım bunun bir asma ipi vardır, yoksa bana bir de ip bulmanız gerekecek.» diye söylendi Burhan Amca.

Önceden bakmamış mıydı?

Tamam, arkasında asmak için ipi vardı. Olmasaydı, ip getireydik, çerçeveye nasıl tutturacaktı acaba?

Yine merdivene çıktı. Tabloyu uzatmamızı istedi.

Sedat eliyle işaret etti hepimize, “Durun, ben vereyim.” der gibi. Ne de olsa ağırdı tablo. Dikkatle uzattı babasına.

Burhan Amca da ipi çiviye geçirdi selâmetle. Ben bu işin ancak birkaç kez denendikten sonra olacağını sanıyordum; yanılmışım.

Fakat çok komik bir manzara çıktı ortaya… Burhan Amca da merdivenden inip baktığında kahkahalarla güldü buna.

Tablonun ipi o kadar uzundu ki, çivi çakarken duvarda yarattığı koca oyuk lök gibi ortada kalmıştı.

«Neden bu tabloların ipini bu kadar uzun takarlar, bunu bir türlü anlamış değilim.» diye söylendi. Yine tırmandı merdivene. Tabloyu çıkarıp Sedat’a uzattı ve indi.

O sırada ben düşünüyordum, «Acaba oraya çakmış olduğu çivi yerine iyice oturdu mu? Tabloyu taşıyacak mı?» diye.

Şimdi ipi kısaltması gerekiyordu ama nasıl?

«Hayrünnisa, bana bir makas getir.» diye seslendi.

Tombalak kadın, dikiş kutusundan makas alıp getirmek için o merdivenleri bir kez daha çıkıp inmeyi göze alamadı. O da Aysel’e buyurdu, gidip alsın getirsin diye.

Aysel makası getirip de babasına verdiğinde, cart diye kesiverdi ortasından ipi Burhan Bey.

Kesmişti kesmesine de, şimdi iki ucu bir araya getirip, kısaltarak düğüm attığında olmuyor, çözülüveriyordu.

Artık sabrı taşmıştı Hayrünnisa Teyzenin. Her ne kadar o tabloyu beğenmediyse de asılmasına razıydı çünkü hiç olmazsa duvardaki hasar kapanacaktı.

«Ver bana şunu.» diyerek aldı Burhan Amcanın elinden. Bir güzel düğümledi ipi gererek. Bu da kadın işiydi işte!...

Burhan Amca «Zaten ben de öyle yapacaktım.» dedi demesine de kimseye yutturamazdı bunu artık.

Yine çıktı merdivene. Sedat yine uzattı ona tabloyu.

Fakat şimdi çerçevenin arkasındaki ip gergin olduğu için bir türlü geçiremiyordu çiviye. Sıkıntıdan sapır sapır terliyordu merdivenin tepesinde.

İşte asıl ne olduysa, o zaman oldu.

Çiviyle birlikte uçtu yere tablo.

Önce bir gümbürtü ve sonra bir şangırtı koptu.

Tablonun camı kırılmıştı.

Biz aşağıdan olan biteni rapor ettik.

«Tamam, dert etmeyin.» diye seslendi Burhan Amca merdivenin tepesinden. «Hele önce bir yerleştirelim bunu yerine. Sonra camını yenileriz.»

Sedat, çivinin de uçup gittiğini görmemişti anlaşılan. Kırık camlı çerçeveyi yine babasına uzatırken, uyardı onu. «Baba dikkat et, elin kesilmesin.»

«Ancak sizlerden biri yapar öyle bir dikkatsizliği.» dedi. Bir yandan da ipi geçirmek için çiviyi arıyordu. «Nerede bu çivi yahu?»

Tabloyu aşağıya doğru indirip altına bakınca gördü ki orada çivi falan yok.

«Ne yaptınız bu çiviyi?» diye bağırdı. Kızarak elinde tablo ile merdivenden inmek isterken, farkında olmadan camın kırıldığı yerden tutmuştu.

«Ufff!... Kafamı dağıttınız. Bakın elim kesildi.»

Suç yine bizdeydi. Elim dediği, ötesi parmağında bir küçük kesik ama kanıyordu.

«Şimdi bu kan da durmaz. Mikrop kapmasın. Hayrünnisa, hanım, koş ecza dolabından tentürdiyot getir.»

Yuvarlanarak seğirtti Hayrünnisa Teyze.

«Sedat, ayıkla şunun cam kırpıntılarını. Önceden yapmalıydın bunu. Hep ben mi söyleyeceğim ne yapmanız gerektiğini?»

Sedat, kırılan camın çerçeve yanındakileri dikkatlice çıkarmaya çalışırken elinde tendürdiyot şişesiyle gelmişti Hayrünnisa Teyze. Fakat o kadar. Eksikti elbette.

«Hanım nerede pamuk? Nerede sargı bezi. Yahu her şeyi tek tek söylemem mi gerekiyor?»

Pamuk ile sargı bezi de geldi. «Ah, uf, yandı, üflesene.» sözleri arasında parmağına pansuman yapılıp şöyle bir sarıldı. Meğer canı da ne tatlıymış!

«Şimdi şu çiviyi bulun bakayım.»

Selçuk hemen uzattı babasına.

«Ne de çabuk buldun. Aferin!»

Aslında Selçuk Burhan Amca'ya daha önce kaybettiği çiviyi vermişti ama bunun farkına varmadı. Yoksa ille de o çivi mi olacaktı?

Aynı fasıl bir daha… Bereket oradaki oyuğun ortasında artık bir delik vardı da rahat girmişti çivi. Fakat oynuyordu. Burhan Amca çok sinirlendi buna. Çiviye şöyle bir gerilip elindeki ağır çekiçle öyle bir vurdu ki, sadece çivi değil, çekiç de gömüldü duvarın içine. Ancak öyle bir hırsla ve sert bir tavırla vurmuştu ki, hızını alamayıp burnunu

duvara çarpmıştı. Acıyla haykırırken bir felaket daha oldu. Bu arada elinden düşürdüğü çekiç Aysel'in ayağının üzerine inmişti.

Bu kez hep birlikte onun yaygarasına koştuk. Neyse ki önemli bir şeyi yoktu. Biraz şişecekti çaresiz.

Burhan Amca yine çıktı merdivene. Ancak bu kez duvarın içine gömülmüş olan çiviyi biraz dışarı çekmeye. Aslında hayli zor olan bu işi parmaklarıyla becerdi de, bir de bunun için birtakım aletler peşinde koşmak zorunda kalmadı bizimkiler.

Bu arada ben şöyle düşünmüştüm: "Orası zaten rezil oldu. O çivi kalsa da yanına bir tane daha çakılsa olmaz mı?"

Herhalde olmazdı.

Sonunda çerçeve oraya asıldı.

Komutan, ikinci zaferini de kazanmış olarak döndü seferinden.

Baktı… «Eğri oldu. Hepiniz orada rahatça bakıyorsunuz, biriniz söylemiyor bana bunun eğri olduğunu. Yenal, ben sana başta dememiş miydim bunun eğri olmaması için ölçü almak gerekeceğini?»

Haydaaa! Bir ben kalmıştım zılgıt yemeyen, o da tamamlanmıştı.

Burhan Amca söyleniyordu: «Şimdi yine yukarı çıkıp düzeltmem gerekecek. Çok yordunuz beni, çok.»

Tam çıkmaya davranıyordu ki Hayrünnisa Teyze işe el koydu. «Burhan Bey, bırak şimdilik öyle kalsın. Sonra nasıl olsa yeni bir cam taktırmak gerekecek. O zaman düzeltirsin.»

«Bak işte oldu… Öyle yaparız. Buna göre yeni bir cam kestiririm. Sonra takarız. Bir de diyordun ki adam çağıralım şu küçücük iş için.»

Hayrünnisa Teyze gidip süpürgeyle faraş getirdi kırılan camları toplamak için.